— Men, Deres Hjerte, ædle Mand! var og er, i Forestillingen om noget Alles nu med Tidens Løb sammentrængte uhyrlige Forfatning, vækt ogsaa ved disse Tidende naturlige Vidnesbyrd af selve den barnlige Erkjendtlighed Følelser.

Jeg afbryder her med Tilbud til Gud og Dem!

Alle Forsøg vi vore Tænker om de tykkeligste Mesures og Medvirkninger til Opnaaelsen af Gagnes ønskjelige Hensigt, saabende med en bevaagende Omarbejdning, at i al Fald Hr Stub med Deres Hæderede: ønsker Forsøg er sat i Stand til at forelægge det Fornødne. Jeg saa nu ønsket saa om, ifald ingen Tilhænger Dem veldt sig i Følge den tilsendte Dem under 26. April sendte, og i det latinske Sprog afslutteds Bekjendtgjørelse, at Dem da med den kjødeligste Omsorg skulde, med samme Forklaring om denne Sødelige Gave og deres Hensigt, som af mig og Klara er gjort, beramme Kunstverkets Realisation med Auktion, og lade den Trende Gange efterhinanden, i de mest løse italienske Aviser og Blade, med indrettet Ønske, vorde bekjendtgjort, ønskeligt tilligemed i de nærmeste tyske og franske Aviser i Omsætningen samt overlads Dem Auktionens Erramme til omtrent i Februar gjen ex Oktobre. Da den nestan udelig ophold sig i Italien fremmede vaga Kunstkjere af de fødte Blonder, især Engelskmænd og Amerikaner; saa tør jeg, under Sammenligning med de for og under min Ekvatid, ja endog i K. A. Betalte Summer for brødløse Kunstneres Arbeider, med al Grund haabe, at opnaae den virkelige Sum saaroom det nu gjælder, nemlig circa 1800 Rd. Sterling, hvormede og indbetaltes Nødvendige, at Familien ej efter en Fødselsstatsdom i November eller December skal savne nogen og blotted for Alt! — Alligevel fur jeg betænkelighedsfuldt Hr Stub at lade gjøre Tilslag, om den, paa 2 à 300 Pund mere end skulde begjærtes, da jeg tør, i saa Tilfælde, haabe og tro, at endog de uforsonligste Modstandere vilde give mig nogen Tid og Frist med det Manglende, skjønt Vederkommende ej fik givet mig Anledning til at stole paa deres Humanitet og Barmhjertighed. —

Vi anraabe Himlens Beskjærmelse over vor Velgjører; deres Velsignelse over en sælig Alderdom, og af oprigtige Hjerter takkede vi Gud for Afvendelsen af den Ulykke, og det Tab saade for Verden og for os, som det barnlige Skud, hvorom vi have lest, nor kunde faa volert.

Deres Høivelbaarenhed
ydmygst hengivne
W. H. Cunnerus.

P.S. De Velgjørenigen den gjorde mig som Fader og Forsørger, hande at ødelt Hovedhensyn paa de Øvrige Lidende, nemlig min taloige Familie; den tillader jeg mig at vedlægge Hr Etatsraad Breders af Not. publicus bekræftede Attest.

Frederikshald og Frederiksten i Norge,
den 1Ste September 1823. —

1823
80

Høivelbaarne
Hr Etatsraad og Ridder Thorvaldsen! i Rom.

Thorvaldsens Museums
ARKIV.

Det var min Agt, og at tilskrive Hr Grosserer Stub i Livorno forend den i sans Skrivelse af 16. Juni d. A. venligst tilsendte nærmere Underretning angaaende det mig og Familie af Deres Høivelbaarenhed ædelmodigen offererede Kunstverk var mig indløben; men en gjentagen Underretning fra min Advocat i Christiania om, at jeg, for at sikres mod en forøget Skibsfrø Kronikelser, maatte møde Deres paa i Eftertidsen af nu afkommende December Maaned at kunde gjøre Indbetaling, da Statsraadsen ej modtager andet Vikkerhedsmiddel end 1ste prioritets Pantebeligatorier i faste Ejendomme, eller gode Vexler — opfordrer mig altsaa til, med Bagpostens at finde Hr Stub min vidtløftige Anmodning om, det saa tidligt muligt, paa den fordeelagtigste Maade, at faa Gagen indbragt i Penge.

Vore dennes Tilligemed er det, at jeg til Dem har indsendt Copeliat af min sidste Skrivelse til Deres Høied, dat: 9. f. M. (som den ej skulde være kommet), samt nærværende Linier, som jeg ikke skulde have tillaadt mig at forbinde med, naar ikke Omstændighederne Magt tvang mig dertil. Under de dagtlige Ca=
kjøreringer, som Hr Stubs Beretning vakte hos os alle, opstod, blandt flere Bnn=
modsfulde Tanker ogsaa disse:

Jeg vil forbigaae visse Personers, igjennem Dennes erfarede, Mizmudsfø=
ver, at en af Verdens nu levende største Kunstneres Arbeider blev mig til Fæl=
blev givet mig til Ejendom og Ardving. Men baade Historie og Erfaring stad=
fæste, dersomme, hvor ofte i dette Liv Ond og Forfølgelsesaand søgte Ærlighed ud=
og med at skade og udbande de ædleste Øjeblikke, for at skade det Menneskelige,
fem disse uegnedelige Eidenskaber havde bestemt til sit Offer; uanseet
om dermed en hel Familie paaførtes Lidelser og Ulykker. Erfaren
selvtagelse Gren man altid foragtelig — den havde flere haade Religionen
og Moralen imod sig, og derfor ej fattes mindste Sammenhængs agtn,
ningen paaaanende, Pamvittighed. Men udføres den tillige Ufligen i Mørket,
det vore nu med ophøjet troende Haaben, eller ved hemmelige Denunciationer
og intrigiøse Tagtalelser, hvor Hemmen ulykkelige og uskyldige Offere
ej fanne mindste Adgang til Forsvar og Retfærdiggjørelse — Da er den dobbelt
grusom! og de Gange Ak og Vee over hver den, hvorfra den kom! Glæd=
skjld smiler over Fiendens. — At bringe Mord af udtrykt Ind=
skjelse, ja selv Sjælen til at hvor de uærgnede, mod deres Overbevisning
Fiendens, og for at Ærlighed blotted, man derfor ogsaa fremmelige besand=
lede Forbrydelsen, var ofte især af kraftigt Virkning for de Dannetlig=
fødselsløse Exempel. Da jeg selv nu i 3 Aar har lidt og følt, hvormidt
Ærkalkes mørkeste Had har kunnet gaae mod mig — mod en Mand, som fole

Hg 1823 80

Kjøbenhavn med, gjennaadede i de mest ufordyldte Omstændigheder, og at
sammen Blodstrømme med koldeste Blod tillige opofrer en ædel Søn
med 7 Hemgjelder; saa vil Ingen nægte eller, at Tanken, efter sin
Ceremoniens Anbefalt, nor med Redningstidens Øjemøde, ogsaa en Dødes Sjel
paa mulige Indvirkninger gjennem Magtens (Kongens Sjelens Lægges
bag Egjæt:), at omstemme Deres Høimelbaarenhed Følelser, og under=
trykke den menneskekjærlige Hensigt med den ø. skjænkede Basrelief.
Endog Andres Ellikke paa det ligesaa uformodede som ubegribelige
Ellfolde, indefolde mørke Forestillinger. — Men idet jeg paa den nu
Tid (: ønsket den første Øjeblik til saa sørgelig Extrabelse maatte forekomme
mig at være et virkeligt Mennesketid:), vil ikke fand Jer tvivlig i Følelse
jeg dog derfor paa den anden Side den indelige Overbevisning om, at saa
lav og uværdig Plan ufrugtbarlig maatte strande paa den ædle og Høimodige
Mands hele ærværdige Ejendomsvæsen. Saadanne Mennesker maatte
tillige minde sig, at et Ord, en Øjenvrag, og en overdraget Skild=
komman Ejendomsvæsen, for hvem Mand, og for hvert tvivlsfuldt
Folkesamfund er fellige, allerhelst naar en hele Families tvivlige Væsen eller
Vel i Eigt hænger paa samme. Jeg maa derfor finde Forsøget, ifald det
har været gjort, ligesaalidt at indefolde ædle Tanker om den store Mands
indvortes Ord og Værke, som Hensigten dermed mod mig og alle mine
vor aabenbar tvivlsskalig. Jeg kalder den alvidende Gudsøn
i dette, som i mit Eins Sukke, Øjeblik til Vidne om, at jeg er mig selv ingen
Handling bevidst, der kunde gjøre mig uværdig til den ædle Skjebne, som igjen
venn Deres Høide uforglemmelige Hand tjener og for mig. Alle mine
Ætsteder, lige fra 1788 af, da jeg bedraadte Enkedronning, vidner fælt for
mig til min Fordel. Da i min første Umodnings, Øieblik til Brød
Høed. anførte Udsagen til min for ikommen Forfatning, var min Fand=
feden for Gud og Mennesker. Men endog i det Ellfolde, at jeg for
min Person, lader mere mindre værdig til den ophøjede Hjelp; saa var
den udøvede Hensigt lige tvivlsskalig; thi den indefolde dersom den
skrøbelige Eiegjældighed mod uberegnelige Velykke virkninger for alle
de, der med de dunkle Baand ere forenede med mig. — Man kan
ikke for Almor forestille sig Muligheden af at et saadant Forsøg var
opfattet, uden tillige at tænke sig hvad Vraa den store Mennesketade
med værdig Velvæsenhed for Familiens erklærede Følelser, vilde hans
gjøre — Ønskeret dette Vraa mulig: " Jeg har gjort og Gjendommen afstaat. Det første vil
" Gaaen er gjort; og ikke jeg, og de Fleste vil ikke fremkaldt Natur- eller Mennesker-
" Loven tilbagekalde og mortificere. Den Mandens uimbrøgt (?)

" mine Ømme Følelser for Elskende, og bragt mig til, med Hensyn
" paa hans Person, at fejle i Vildfarelse og Ødelæggelse; saa har
" jeg dog ikke fejlet i at betragte Ørn andre Menneskers
" Velykke og dersig Fvalse. Eiden vil opklares alt til En=
" Ømmelse baade af Venskabige og af Ærbødighed. "
Ja, vi beføle alle blot at kaste Øjet og Tanken hen paa Eiderens af 24. Mai
1822, der udtale den ædleste Sjel, for at overbevises om, at et saadant Vraa
vilde vanet tredsagt af disse indre Følelser: " Mit Gjenhørsen
" gjen Troost og Velsigt for den elskende Familiefader fra det Øje=
" blik han modtog det. Nu saae han et Hjelpemiddel, og gensuden un
" og paa anden Aarsing alles Vedmod. Mine Ord maatte indgjøde
" hans den største Tillid, Ærbødighed og Kærlighed. En glædes Forsaad
" vingers og Døgnets Familien allerede føler, maatte forvandle
" til Dag og Nødter, og den hjelpløse Moders og Sønnes Tårer
" blikke Taarer vilde ubestrivelig smerte mig. Naar de
" takte mit Ord og min Gjenhørsen, da takte de maaskee ad Fram=
" lids Ejksaligheds i Eiman. Jeg kunde jo blive en Aar og
" til Endnelser og Vorgen, som mere ifstand til at lægge Tvi=
" vrang Forelder, der Eiden, i Graven! — Hvor mangen Sørge=
" lig Indflydelse kan Gjenhørsen ikke faae baade paa Forelder og
" Søn, om den udtaler? — Der vilde indtrænge sig hensen
" dikjendte Følelser i Vanvittighedens! — Nei, min Gud!
" troefast og fulbigt er mit Ord, og min Gjenhørsen skal ogsaa for
" dine Øjne hjelpe den Alle saaledes den fremaarer. Fadeen,
" og i Millioner Mennesker Øjne vil min Handling, den
" tredjik fra mit Hjerte, være alt det, og den velykkelige Families
" Medmedere og Forfølgere, Spiskal, til Ære for Mennesketade
" ej kan være Fort, Forsvinder mellem Ødelæ, som
" Ødvorge mellem Øjengrænser. "
Vidfaligen milde disse og flere indre Følelser fare afgjøre Hint Vraa, om saa
falsk Napoleon under sin glimrende Dagen jordiske Velde umiddelbar
kunde have villet mærke paa den store Ønsdere, paa Mennesketamen, paa
Familiefølelsen for at døde hans — Døde Deres Høimelbaarenhed gjøre Ord,
og vores Fvalse.
Naar vore velsignede, vore ej hjelige fædres Søn, der allerede for
at Aar siden tagde Dem til Thorvaldsens Navn og Hjelp, en Søn af
Kommedst Øjeblikkets Vigtighed, undslagen Fader, og en Moder i Taarer,
da Sønnen vel ej i Rom Disse ædle Ødvanners Ødvanodstemmer:
" Gud ej Moder! Thorvaldsen har jo sagt, at han vil hjelpe baade dig og Søn. "